

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Chaloupkovou **ve věci žalobce: Ing. M. V. zastoupen JUDr. Martinem Týle, advokátem**, se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2012, č.j. KrÚ 647/2012/ODSHI/14,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3.1.2012, č.j. KrÚ 647/2012/ODSHI/14, žalovaný zamítl odvolání žalobce do výroku II. rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 10.10.2011, č.j. OSA/P-501/11-D/64, a tento výrok potvrdil. Citovaným výrokem byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 17.3.2011 okolo 10:04 hodin v Pardubicích na pozemní komunikaci ul. Nám. Republiky jako řidič vozidla zn. „X“, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za uvedený přestupek byla žalobci uložena podle § 22 odst. 9 v souladu s § 11 a 12 zákona o přestupcích pokuta ve

výši 2 000,- Kč a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v souladu s vyhláškou číslo 231/1996 Sb. povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku paušální částkou 1 000,- Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu a domáhal se jeho zrušení bez jednání pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení.

Žalobce nejprve obecně konstatoval, že žalovaný porušil svým postupem zákon číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zákon o silničním provozu, nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), neřídil se ani ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Následně předesílá tyto konkrétní žalobní námitky:

Skutečnost, zda byl žalobce připoután za jízdy bezpečnostním pásem či nikoliv, oba správní orgány zjišťovaly pouze ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, jimi sepsaných oznámení o přestupku a úředních záznamů. Některé údaje poskytnuté svědky však odporují fyzikálním zákonitostem, v jejich výpovědích jsou rozpory (žalobce v tomto směru odkazuje na své odvolání), proto žalobce navrhoval další důkazy. Magistrát však dokazování zamítl jako nadbytečné a žalovaný uvedl, že na základě provedených důkazů lze konstatovat, že s pravděpodobností prakticky se rovnající jistotě se žalobce přestupku dopustil. Podle Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), např. rozhodnutí sp. zn. 2 As 46/2005, i podle Ústavního soudu, např. nález sp. zn. I. ÚS 864/11, je však postih možný jen tehdy, bylo-li prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty. Pravděpodobnost nestačí, resp. existuje-li pochybnost, nemůže být uzavřeno, že žalobce přestupek spáchal. Žalovaný přikládá jedinou váhu výpovědím policistů, ostatní důkazní návrhy opomíjí, přitom námitka rozporu s fyzikálními zákony je natolik zásadní, že bylo na místě vypracování znaleckého posudku k této otázce.

Žalobce do správního spisu založil fotografie, z nichž je patrné, že svědci nemohli pozorovat to, co vypověděli, tedy že žalobce nebyl připoután. Pokud žalobce namítl, že do vozidla nebylo vidět, a ke svým tvrzením nabídl důkazy, správní orgány měly prokázat, že do vozidla vidět bylo. Neučinily však tak, tedy žalovaný se nijak s žalobcovou námitkou nevypořádal. Odůvodnění magistrátu, s nímž se žalovaný ztotožnil, tedy že fotografie jsou pořízeny proti živému plotu, který znemožňuje průhled vozidlem, je nepřesvědčivé. Průhled není podstatný, klíčové je, zda zadním oknem lze vidět dovnitř vozu. Fotografie byly zhodnoceny nesprávně.

Žalovaný potvrdil názor magistrátu, že svědci pozorovali situaci skrze zpětná zrcátka, není však zřejmé, přes které zrcátko ten který svědek děj pozoroval, tedy tvrzení žalovaného je nepřezkoumatelné. Pokud oba svědci pozorovali děj z předního sedadla, každý ho viděl z jiného úhlu a bylo na místě prověřit, jakým zpětným zrcátkem se který z nich díval, resp. zda jím bylo možno vidět děj svědkem popisovaný. Žalobce přitom vylučuje, že by bylo možné přes vnitřní zpětné zrcátko pozorovat postavu, jak popisoval svědek. Totéž platí i pro vnější zrcátka, neboť u Opelu Corsa jsou tato poměrně malá a svým rozměrem a nastavením tedy neumožňují pozorovat tak široký úhel, jaký uváděli svědci. Žalovaný měl učinit doplňující dotaz na svědky ohledně konkrétního zrcátka, jímž děj pozorovali, a následně znaleckým posudkem prověřit, zda je jejich výpověď fyzikálně přijatelná. Žalovaný však na straně 5 rozhodnutí uvádí, že „jiný důkaz by v této souvislosti byl zcela nelogický“. Nepřípustně tak hodnotí použitelnost důkazu, aniž by jej provedl. NSS přitom opakovaně

zdůraznil, že důkazní hodnotu nelze dopředu hodnotit, dokud důkaz nebyl proveden (sp. zn. 7 As 102/2010, 4 As 2/2005). Na základě provedených důkazů nemohl být přijat jednoznačný a nezpochybnitelný závěr o spáchání přestupku žalobcem, neboť zde zůstaly pochybnosti, které žalobce rozebral ve svém odvolání ze dne 26.2.2012 a v žalobě.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 4.5.2012, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné, když uvedl, že setrvává na svém právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí a na toto rozhodnutí se odvolává, neboť námitky uvedené v žalobě se ve své podstatě shodují s námitkami odvolacími, s nimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal.

O žalobě soud rozhodl při jednání konaném dne 20.6.2012 v přítomnosti zástupce žalobce a žalovaného, když žalobce nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání. Soud přitom v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 3.1.2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno.

Ze správního spisu soud zjistil, že žaloba se shoduje se žalobcovým odvoláním, neboť i v něm žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, kdy správní orgány vycházely z výpovědí policistů a jimi sepsaných oznámení a úředního záznamu, bagatelizovaly rozpory ve svědeckých výpovědích a tvrzení odporující fyzikálním zákonitostem, nesprávně vyhodnotily fotografie předložené žalobcem a neprovedly důkazy žalobcem navržené. Žalobce doplnil toliko dvě námitky, a to:

- k vyjádření žalovaného v napadeném rozhodnutí, že lze konstatovat, že se žalobce s pravděpodobností prakticky se rovnající jistotě přestupku dopustil, kdy s odkazem na rozhodnutí NSS a ÚS namítal, že musí být prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty, a pokud existuje pochybnost, nelze žalobce uznat vinným z přestupku,
- k vyjádření žalovaného na straně 5 napadeného rozhodnutí, že „jiný důkaz by v této souvislosti byl zcela nelogický“, kdy namítl, že žalovaný nepřipustně hodnotil použitelnost důkazu, aniž by ho provedl.

Ve vztahu k těm žalobním námitkám, které jsou shodné s námitkami odvolacími je pro zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal v rámci rozhodování o odvolání žalobce žalovaný coby správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případě drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku jak v odvolání, tak i v žalobě, nemůže soud ve správním soudnictví v takovém případě zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti

rozhodnutí soudu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Krajský soud se tedy musel v dané věci zaměřit na posouzení zákonnosti úvah žalovaného v případě zmíněných odvolacích námitek shodných s námitkami uvedenými v žalobě. Ve vztahu k jednotlivým žalobním námitkám dospěl soud k následujícím skutkovým a právním závěrům:

K namítanému nesprávně zjištěnému skutkovému stavu, resp. závěru o vině žalobce bez opory ve spise, se žalovaný vyjádřil na stranách 3-5 napadeného rozhodnutí následovně:

„Obviněný již pro projednávání přestupku na místě nesouhlasil s tím, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. K věci se pak na místě odmítl písemně vyjádřit. Správní orgán I. stupně proto provedl výslech svědků, zasahujících policistů, kteří přestupek zjistili a na místě s přestupcem projednali. Z jejich výpovědí (č.l. 18 – 24 správního spisu), které se svým obsahem shodují, vyplývá, že jeli ve služebním vozidle z ul. Tř. Míru v Pardubicích na křižovatku s ul. Nám. Republiky, kde chtěli odbočit vpravo. Protože byl hustý provoz, zastavili a dávali přednost v jízdě. Oba svědci se dívali doleva na hlavní silnici a přitom si všimli vozidla Opel Corsa jedoucího pomalu v levém jízdním pruhu (v pravém jízdním pruhu vozidla nejela, výhled tak nebyl zakrytý) na vzdálenost cca 10 – 15 metrů, jehož řidič, dle jejich pozorování, nebyl připoután bezpečnostním pásem. V době tohoto zjištění byl hustý provoz, kdy vozidla popojížděla pomalu, nepršelo a viditelnost vlivem povětrnostních podmínek nebyla snížena. Vzhledem k tomu, že oba svědci došli k závěru, že obviněný se dopustil přestupku nepřipoutání se bezpečnostním pásem, vozidlo obviněného sledovali až po zastavení vozidla na zastávce MHD v ul. Karla IV. Uvádějí, že po tuto dobu jeli za tímto vozidlem cca 1 m a viděli (skrže zadní sklo vozidla Opel Corsa a zpětné zrcátko, výhled nebyl ztížen nákladem, nápisy na zadním skle), že obviněný stále nebyl připoután (byla vidět mezera cca 20 cm mezi pásem (levý středový sloupek) a siluetou postavy (levé rameno) obviněného), bezpečnostní pás visel na sloupku za hlavou řidiče, i ve zpětném zrcátku bylo vidět, že přes hrudník obviněného nevede pás, ke stažení pásu došlo až následně, a to na semaforech na křižovatce s ul. Karla IV., kdy se připoutal a levou ruku spustil dolů. Obviněný ve svém odvolání nesouhlasí s tím, že policisté jedoucí za jeho vozidlem mohli skrže zadní sklo a zpětné zrcátko vidět tu skutečnost, že nebyl připoután bezpečnostním pásem, a namítá, že se správní orgán I. stupně nezabýval rozpory ve výpovědích svědků. Jak uvedl správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí, považuje výpovědi svědků za dostatečně podrobné na to, aby mohla být vina obviněného jednoznačně prokázána. Svědci viděli obviněného přijíždět s vozidlem na křižovatku ul. Nám. Republiky, kde si všimli, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. Tuto skutečnost nejprve viděl svědek Maixner (vozidlo svědků stálo kolmo k jízdě obviněného), z jejich levé strany, když spatřil vozidlo obviněného, jak přijíždí ke křižovatce (čelně šikmý pohled). Skutečnosti, že obviněný není připoután, si všiml ve vzdálenosti cca 10 -15 metrů, kdy přes hrudník obviněného nevedl bezpečnostní pás – č.l. 19 správního spisu. Následně začali vozidlo obviněného sledovat, a jak svědek Maixner, tak svědek Houdek, detailně popsali, jakým způsobem vnímali tu skutečnost, že obviněný není připoután bezpečnostním pásem. Svědek Maixner sledoval obviněného skrže zadní sklo a uvedl, že „bezpečnostní pás visel na sloupku za hlavou řidiče – visel rovně dolů“ (č.l. 19 správního spisu). Svědek Houdek uvedl, že viděl skrže zadní sklo, jak je „pás nepoužitý a vypnutý na levém středovém sloupku...bylo vidět i ve zpětném zrcátku, že přes hrudník řidiče pás nevede“ (č.l. 23 správního spisu). Dle názoru odvolacího orgánu se výpovědi svědků neliší v podstatných okolnostech. Navíc tuto skutečnost začali vnímat nejprve na křižovatce

s ul. Nám. Republiky a následně si tuto skutečnost ověřili při jízdě za vozidlem obviněného. Svědci popsali danou situaci tak, jak ji vnímali svými smysly. V daný okamžik svítilo denní světlo, viditelnost vlivem povětrnostních podmínek nebyla snížena. Pokud obviněný namítá určité rozpory ve výpovědích svědků (zejména pokud se jedná o jízdu v jízdních pruzích), jedná se o pouhou nepřesnost, která nemá vliv na pozorování jednání obviněného, neboť svědek Houdek v rámci své výpovědi uvedl, že se za vozidlo obviněného zařadili nejprve do levého pruhu, a v další části své výpovědi tu samou situaci popsal s tím, že jeli v pravém pruhu (č.l. 23 správního spisu). V podstatných okolnostech přestupku však výpovědi svědků korespondují. I pokud by došlo (i vzhledem k časové prodlevě od zjištění přestupku a jeho projednání) k záměně jízdních pruhů policisty, pozorovací možnosti policistů při prvotním zaregistrování přestupku by byly zvýšeny či sníženy o přibližně 3 m (minimální šířka jízdního pruhu), a vzhledem k následujícím okolnostem (sledování vozidla obviněného, kdy policisté jednoznačně potvrdili nepřipoutání se bezpečnostním pásem) nemá tato námitka vliv na věrohodnost výpovědi policistů. Lze tak konstatovat, že s pravděpodobností rovnající se praktické jistotě se obviněný uvedeného přestupku dopustil. Důkazy, které správní orgán I. stupně provedl, byly přesvědčivé, úplné, věrohodné a jejich provedení zákonné. Takto provedeným důkazem výpovědi svědků (jiný důkaz by v této souvislosti byl nelogický), vypovídajícím o události, která proběhla v minulosti, bezesporu je. Aby obsah výslechu svědka splňoval výše uvedené požadavky a aby bylo možné konstatovat, že obviněný, jako řidič motorového vozidla, se s pravděpodobností rovnající se praktické jistotě přestupku dopustil, či nedopustil, musí se správní orgán zabývat celkovou dobou, po kterou svědek pozorování děje prováděl, vzdálenostmi od pozorovaného objektu, rychlostí, s jakou se vozidlo přibližovalo, způsobem jízdy vozidla, vlivem povětrnostních podmínek, přesným popisem chování sledovaného subjektu, intenzitou dopravy v místě spáchání přestupku, proč právě tento řidič upoutal pozornost policejní hlídky, zda vozidlo policisté neustále sledovali, aby byla vyvrácena případná námitka o záměně vozidel atd. Tyto základní předpoklady správní orgán I. stupně v řízení naplnil.“

Soud se se závěry žalovaného ztotožňuje. Výpovědi svědků – zasahujících policistů jsou velmi podrobné, ve skutečnostech rozhodných pro závěr o spáchání daného přestupku (nepřipoutání se bezpečnostním pásem) se shodují a ve spojení s úředním záznamem ze dne 17.3.2011 a oznámením (odevzdáním) přestupku (věci) z téhož dne plně postačují k objasnění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. k závěru o vině žalobce. Žalobce v žalobě obsáhle polemizuje s tvrzením o pozorování skrze jeho zpětné zrcátko, požaduje, aby bylo přesně zjištěno, který z policistů jakým zpětným zrcátkem ho pozoroval, a vyvrácení této možnosti znaleckým posudkem. Soud je ovšem názoru, že žalobce tuto jednotlivost v kontextu celé věci značně přeceňuje.

Především je nutné zdůraznit, že podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu: „Řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu2).“ Tedy řidič motorového vozidla vybaveného bezpečnostním pásem je povinen být za jízdy připoután. V této věci není pochyb o tom, že vozidlo, které žalobce dne 17.3.2011 okolo 10:04 hodin na pozemní komunikaci ul. Nám. Republiky v Pardubicích řídil, je vybaveno bezpečnostním pásem. Bylo tedy povinností žalobce při jízdě být připoután, jinými slovy řečeno, i pouhý okamžik, kdy by připoután nebyl, se rovná porušení zákonem stanovené povinnosti a tedy spáchání přestupku podle citovaného

ustanovení zákona o silničním provozu. Žalobce se věnuje detailně tomu, že policisté nemohli vidět při jízdě za ním v jeho zpětném zrcátku že připoután není. Zcela ovšem mlčí o tom, že policisté žalobce viděli nepřipoutaného v okamžiku, kdy on jel po pozemní komunikaci ul. Nám. Republiky, na kterou se oni snažili vjet ze Třídy Míru, přičemž tato skutečnost byla důvodem pro to, aby se zařadili za něj a následně ho na ul. Karla IV. zastavili. K té části výpovědi obou policistů, kdy popisují svou snahu vyjet ze Třídy Míru, spatření žalobce, jeho následné pozorování a zařazení se za vozidlo jím řízené, žalobce nevznáší žádné námítky, nijak ji nezpochybňuje, prakticky o ní mlčí a věnuje se pouze snaze zpochybnit pozorování žalobce přes zadní sklo, resp. zpětná zrcátka. Už jen to, že žalobce byl viděn policisty při jízdě nepřipoután bezpečnostním pásem ve chvíli, kdy oni stáli na Třídě Míru, přitom stačí k uznání žalobce vinným ze spáchání přestupku, neboť, jak již bylo výše řečeno, doba trvání jízdy bez pásu je pro závěr o vině zcela nerozhodná. Ve shodě se správním orgánem I. stupně a žalovaným má ovšem soud zato, že prokázána je jízda žalobce nepřipoutaného bezpečnostním pásem i poté, co se policisté se svým vozem zařadili za něj, neboť oba policisté detailně popsali, jak byl žalobce vidět nepřipoutaný přes zadní sklo automobilu a jak bylo rovněž vidět následné připoutání se při stání na červenou na křižovatce před odbočením na ulici Karla IV. Svědek Maixner o pozorování žalobce skrze zpětné zrcátko ve své výpovědi vůbec nehovoří, svědek Houdek pak toto uvedl ve vztahu k připoutání se pásem pouze jednou v následujícím kontextu: „Pak bylo vidět *(po zařazení se za vozidlo řízené žalobcem – poznámka soudu)*, že není připoutaný bezpečnostním pásem. Pás byl nepoužitý a „vypnutý“ na levém středovém sloupku. Bylo vidět i ve zpětném zrcátku, že přes hrudník řidiče pás nevede – není zapnutý. Pak jsem postřehl, že od ucha levou ruku dává pryč, vlastně ji pokládá dolů, pak byl vidět pohyb pravé ruky, kterou pohyboval ve směru ke středovému panelu, potom pravou ruku zvedá k levému ramenu a chytá bezpečnostní pás a přetahuje ho přes sebe – přes hrudník. Tohle vše jsem pozoroval v době, když před námi stál ve vzdálenosti cca 1 metru a vše, co bylo výše uvedeno, se odehrálo během cca 5 vteřin. Když jsem toto pozoroval přes jeho zadní sklo, tak v jeho vozidle v zavazadlovém prostoru žádný náklad nebyl, který by mohl pozorování ztížit, průhled nebyl ničím omezený. Zadní sklo bylo naprosto čisté, nebyly na něm žádné nápisy, ani samolepky, prostě nic.“ Z uvedené části výpovědi je zřejmé, že poznámka o zpětném zrcátku je pouze vedlejší, i svědek Houdek především uvedl, že žalobce sledoval přes zadní sklo. Výpovědi obou policistů jsou detailní, přesvědčivé, soud v nich neshledal žádné významné rozpory, ze správního spisu rovněž nevyplývala žádná skutečnost, která by mohla zpochybnit dané svědky a tím i jejich výpovědi, výpovědi plně korespondují s úředním záznamem, který byl sepsán v tentýž den, kdy žalobce spáchal přestupek, tedy v době, kdy pamatování si průběhu děje bylo u obou policistů nejlepší, ještě nepřekryté dalšími událostmi a plynutím času.

Pokud žalobce namítal obecně porušení zákona o silničním provozu, správního řádu, nezjištění skutkového stavu, nepřihlédnutí ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a rozpory ve výpovědích svědků, kdy odkázal na jejich specifikaci v odvolání, musí soud konstatovat, že nic z toho neshledal. Po prostudování správního spisu soud naopak dospěl k závěru, že jak správní řád, tak zákon o silničním provozu byly správně aplikovány, že stav věci byl zjištěn v rozsahu nutném pro rozhodnutí a správní orgány po zohlednění obsahu spisu, včetně provedených důkazů, dospěly ke správnému závěru o vině žalobce přestupkem spočívajícím v nepřipoutání se bezpečnostním pásem za jízdy. Rozpory ve výpovědích policistů, které by měly vliv na skutkové a právní závěry, soud neshledal. Konstatování soudu je takto obecné,

protože i námitky žalobce jsou obecné, nepodložené individualizovanými skutkovými tvrzeními. Pouhé konstatování o porušení zákona, případně některých jeho ustanovení, nebo odkaz na odvolání či obecné tvrzení o tom, že ve svědeckých výpovědích jsou rozpory, není konkrétním žalobním bodem. Je přitom povinností žalobce, aby uvedl, jakých konkrétních pochybení se správní orgány dopustily, tak aby soud mohl konkrétně reagovat. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nezákonné. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ Dále pak soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49, v němž je konstatováno: „Pokud se v této souvislosti žalobce v žalobě odvolával na obsah svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného, nutno poznamenat, že podle ustálené judikatury je třeba, aby žalobce uvedl své žalobní námitky výslovně v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení (srov. ustanovení § 71 odst. 1 s.ř.s.).“ Soud tedy uzavírá, že má ve shodě se žalovaným i správním orgánem I. stupně spáchání přestupku žalobcem za prokázané, stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn dostatečně, bez důvodných pochybností.

Pokud se týká námitky nesprávného hodnocení žalobcem předložených fotografií s tím, že tyto prokazují, že do vozidla řízeného žalobcem nebylo vidět a že tedy správní orgány měly prokázat, že vidět bylo, žalovaný se na straně 5 napadeného rozhodnutí vyjádřil v tom smyslu, že je věcí magistrátu, jaké důkazy použije, odkázal na prvoinstanční rozhodnutí a ztotožnil se s názorem magistrátu na tyto fotografie. Magistrát ve svém rozhodnutí uvedl konkrétně na straně 4 toto: „Zaslanou fotodokumentaci můžeme označit pouze za ilustrační. V žádném případě neprokazuje to, že by policisti nemohli dovnitř vozidla vidět. Vozidlo Opel v době, když jej policisti pozorovali, nestálo zaparkované mezi vozidly proti živému plotu, který stíní čelní sklo a prakticky znemožňuje průhled vozidlem tak, jak tomu je na přiložených fotografiích. V době jejich pozorování se vozidlo Opel pohybovalo na „volném úseku“, tedy za jiných výhledových možností a světelných podmínek. Tímto způsobem pořízené fotografie mají patrně navodit dojem, že dovnitř vozidla nebylo a ani nemohlo být vidět. Dle svědeckých výpovědí (policistů) tomu však bylo naopak. K tomu je ještě nutno podotknout, že optika fotoaparátu stále není na vyšší úrovni, než je lidský zrak, a proto fotografie nemusí zachytit vždy to, co za stejných podmínek a ve stejném čase vidí oko. Z výpovědí obviněného i svědků lze mít za prokázané, že v dané době bylo denní světlo a viditelnost vlivem povětrnostních podmínek snížena nebyla, tudíž podmínky pro pozorování byly dobré. Navíc policista (Jakub Maixner) pozorování obviněného neprováděl jen po dobu, co se s kolehou pohybovali za

vozidlem Opel, ale i před tím, když stáli na křižovatce a vozidlo Opel viděli přijíždět z jejich levé strany (čelně šikmý pohled).“

Soud se ztotožňuje s hodnocením fotografií, jak shora předestřeno. Fotografie obsažené ve správním spise, předložené žalobcem, skutečně zachycují dané vozidlo stojící před živým plotem, navíc bez řidiče, tedy za zcela jiné situace, než byla v době spáchání přestupku žalobcem. Tyto fotografie tak nemohou žádným způsobem zpochybnit provedené důkazy, resp. prokázat, že do vozidla nebylo zezadu vidět. Soud může jen znovu zopakovat, že výpovědi policistů jsou v tomto směru věrohodné, velice podrobné a vinu žalobce ve spojení s dalšími listinami ve spise (zejména úředním záznamem ze dne 17.3.2011) jednoznačně prokazují. Znovu musí rovněž zdůraznit skutečnost, že nepřipoutaný žalobce byl poprvé spatřen policisty zepředu, v momentě, kdy on s vozidlem pomalu jel a policisté se snažili vyjet ze Třídy Míru, tato skutečnost přitom žalobcem zpochybněna nebyla a sama o sobě by stačila k uznání žalobce vinným z přestupku.

K námitce nepřihlédnutí ke všem skutečnostem, resp. k neprovedení důkazů navržených žalobcem, se žalovaný vyjádřil na straně 5 napadeného rozhodnutí takto: „Odvolací orgán konstatuje, že je pouze věcí správního orgánu, jaké důkazy k prokázání viny obviněného použije. V daném případě došel k závěru, že z výsledku svědků je vina obviněného jednoznačně prokázána, a provedení dalších navrhovaných důkazů odmítl. Vyjádřil se i k zaslaným fotografiím vozidla obviněného, kdy je označil za „ilustrativní“. „Fotografie jsou pořízeny proti živému plotu, který prakticky znemožňuje průhled vozidlem.v době pozorování se vozidlo pohybovalo za jiných výhledových možností a světelných podmínek.“ (č.l. 67 správního spisu) S tímto názorem souhlasí i odvolací orgán. Výpovědi svědků týkající se vnímání přestupku obviněného byly vzájemně v souladu. Svědkové situaci popsali s uvedením natolik konkrétních okolností, že jejich tvrzení jak správní orgán I. stupně, tak odvolací orgán uvěřil. Svědci popsali tyto skutečnosti v souladu s tím, jak je vnímali, v popisu se významně nelišili a odvolacímu orgánu se jeví jejich výpovědi jako věrohodné a reálné.“ Poté žalovaný citoval části výpovědi svědků a dále na stranách 6 a 7 uvedl: „Dle názoru odvolacího orgánu mohli svědci za uváděné situace (pomalá rychlost, krátká vzdálenost od vozidla obviněného, nezakrytý výhled skrz zadní sklo a zpětné zrcátko vozidla obviněného) reálně dobře vidět, zda obviněný je či není připoután bezpečnostním pásem. Tento popis nevyvrátil ani obviněný svým tvrzením o nemožnosti výhledu skrz zadní sklo a zpětné zrcátko a menší vzdálenosti mezi levým ramenem obviněného a levým středovým sloupkem z důvodu jeho postavy. Výpovědi policistů jsou ve vzájemném souladu a dle názoru odvolacího orgánu dostatečně konkrétně popisují skutkové okolnosti zjištění a ověření spáchání přestupku obviněným (tedy konkrétní popis chování obviněného v době, kdy jeli vozidlem v krátké vzdálenosti cca 1 m a malé rychlosti cca 20 km/hod za vozidlem obviněného). Jak uvedl odvolací orgán, výpovědi svědků se mu jeví jako logické, na sebe navazující. Svědci nemají důvod vypovídat účelově v neprospěch obviněného (viz judikát NSS ze dne 22.10.2008, č.j. 1 As 64/2008-42, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgán I. stupně tak zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a další důkazy navržené obviněným tedy provádět nemusel.“ Sám magistrát na straně 4 svého rozhodnutí k návrhu žalobce na provedení důkazu znaleckým posudkem a doplňujícími svědeckými výpověďmi uvedl: „S ohledem na rozsáhlé dokazování, jehož součástí jsou i podrobné výpovědi jak obviněného tak i svědků, je správní orgán toho názoru, že již další opatřování důkazů, byť se

jedná o znalecký posudek, nebo opakování výsledků svědků, je zcela nadbytečný úkon, a proto návrhy obviněného odmítl.“

Soud s ohledem na citovanou argumentaci obou správních orgánů dospěl k závěru, že tyto se s důkazními návrhy žalobce vypořádaly, osvětlily, proč provedení dalších důkazů považují za nadbytečné, a objasnily, proč a na základě jakých důkazů mají skutkový stav za zjištěný. Není povinností správního orgánu provést veškeré důkazy navržené účastníkem řízení, naopak je jeho povinností věc náležitě posoudit, rozhodnout, které důkazy provede a které nikoliv, z jakých podkladů bude vycházet a jaké ponechá stranou, když ne nepodstatnou okolností je, že správní orgán vedle náležitého zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností je povinen též dodržovat zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Pokud se rozhodne určité důkazy neprovést, má jedinou povinnost, toto své rozhodnutí řádně odůvodnit. Soud v této souvislosti poukazuje např. na rozsudek NSS ze dne 15.7.2010, č.j. 9 As 1/2010-58, v němž se uvádí: „...je však třeba zdůraznit, že provádění samotného dokazování je věcí příslušného správního orgánu a záleží proto na jeho uvážení, které z navržených důkazů provede a které nikoli, pokud svůj postup náležitě a přesvědčivě odůvodní a pokud pro svůj závěr ve věci nalezne dost podkladů a argumentů.“

Soud rovněž neshledal důvodnou žalobcovu námitku, že žalovaný nepřípustně hodnotil použitelnost důkazu, aniž by ho provedl, když použil na straně 5 svého rozhodnutí spojení „jiný důkaz by v této souvislosti byl nelogický“. Toto spojení žalovaný použil v části věnující se zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud výše tuto část citoval, přesto však pro přehlednost použije citaci znovu. Jedná se o následující pasáž: „Lze tak konstatovat, že s pravděpodobností rovnající se praktické jistotě se obviněný uvedeného přestupku dopustil. Důkazy, které správní orgán I. stupně provedl, byly přesvědčivé, úplné, věrohodné a jejich provedení zákonné. Takto provedeným důkazem výpovědi svědků (jiný důkaz by v této souvislosti byl nelogický), vypovídajícím o události, která proběhla v minulosti, bezesporu je. Aby obsah výsledku svědka splňoval výše uvedené požadavky a aby bylo možné konstatovat, že obviněný, jako řidič motorového vozidla se s pravděpodobností rovnající se praktické jistotě přestupku dopustil, či nedopustil, musí se správní orgán zabývat celkovou dobou, po kterou svědek pozorování děje prováděl, vzdálenostmi od pozorovaného objektu, rychlostí, s jakou se vozidlo přibližovalo, způsobem jízdy vozidla, vlivem povětrnostních podmínek, přesným popisem chování sledovaného subjektu, intenzitou dopravy v místě spáchání přestupku, proč právě tento řidič upoutal pozornost policejní hlídky, zda vozidlo policisté neustále sledovali, aby byla vyvrácena případná námitka o záměně vozidel atd. Tyto základní předpoklady správní orgán I. stupně v řízení naplnil.“

Je zcela zjevné, že uvedené spojení bylo použito v závorce, vůbec se nevztahuje k žalobcovým důkazním návrhům a tedy žalobcová námitka je nedůvodná. Pouze na okraj soud podotýká, že neprovedení žalobcem navržených důkazů se žalovaný věnoval až v dalším textu na stranách 5 až 7, jak ostatně bylo podrobně výše rozebráno, kdy zcela dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nebylo prováděno další dokazování, aniž by vyslovoval hodnotící stanoviska.

Konečně je pak třeba se vyjádřit k žalobcově námitce, že postih za přestupek je možný pouze tehdy, je-li prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku, že pravděpodobnost nestačí, neboť existuje-li pochybnost, nelze uzavřít, že žalobce přestupek spáchal. Žalobce se

tím ohrazuje proti opakovanému konstatování žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „s pravděpodobností rovnající se praktické jistotě“ se žalobce přestupku dopustil.

Soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že je třeba zjistit v rámci přestupkového řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, svědčící o naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku žalobcem. Zároveň ovšem má zato, že slovní spojení užívané žalovaným není s touto povinností v rozporu, resp. z něj nevyplývají pochybnosti o stavu věci odůvodňující závěr o nevině žalobce. Slovní spojení „pravděpodobnost rovnající se praktické jistotě“ podle soudu jen vystihuje realitu. Jinak řečeno, o absolutní jistotě nelze hovořit, neboť správní orgán nebyl přímým účastníkem přestupkového jednání žalobce, toto zjišťuje z provedených důkazů a tedy nemůže vyslovovat absolutní pravdy. Ostatně takováto spojení nelze nalézt ani v judikatuře NSS, neboť i tento soud hovoří o stavu věci bez důvodných pochybností, atp. Příkladem budiž samotným žalobcem citovaný rozsudek NSS, sp. zn. 2 As 46/2005, v němž se uvádí: „Znamená to tedy, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*).“ Pokud by tedy v daném případě existovala nepravděpodobná možnost, že žalobce přestupek nespáchal, resp. rozumná pochybnost o tom, že ho spáchal, bylo by na místě uzavřít, že žalobce se jednání kladeného mu za vinu nedopustil. K tomu ovšem nedošlo. Jak z prvoinstančního rozhodnutí, tak z rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmé, že správní orgány měly spáchání přestupku žalobcem za prokázané, neměly o stavu věci pochybnosti, naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku měly za zjištěné. Soud se v tomto s nimi ztotožňuje.

Z důvodů shora podrobně rozvedených soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který má vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Žalovaný se však výslovně při jednání práva na náhradu nákladů řízení vzdal, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 20.6.2012

Mgr. Monika Chaloupková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová